

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δευτέρος μας χρόνος είνε,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Χωρι' οκτακόσκι ογδοήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ο Ρωμηός τήν έδω μίδα — μόνο μιὰ φορά θά βγίγη,
κι' ένα έω έξοπνίδα — κι' όποτε μοῦ κατεβήναι
Συνουχίας δέν έβρωμι — γι'ατι δέν τοῦς άνέχομαι,
Κι' ένα φύλλα κι' α' κοστή — δέν περνάς συνδομητής.

Δέν θά έρωμε τετάρτα — όπως πρί, και νταριβόρι
Γράμματι και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' ε' μ' ε.
Μές 'στω, φέρον τήν άντίρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' α' τή δένη οποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Δουδεκάτη του Γενάρη
και μουσούνας 'στο παζάρι.

Νούμερο πενήνταένσ,
κι' όλα μας μασκαρεμένα.

Άλγοι στίχοι με μανία στη Μεγάλη Βρετανία.

Επει καταφρόνια 'στη φτωχή μας την πατρίδα,
επει προσέλη ακόμη κι' έντροπή καινούρια πάλι,
επει έβλεπν έναν άγγλο κύγενή με μιάν άγγλίδι
στην Μεγάλη Βρετανία, ή Αγγλία ή μεγάλη,
επει μισή μας την πατρίδα ζήτησε να ταπεινώση
επει άλλο μάθημα καινούριο ήλθε πάλι να μάς δώση.

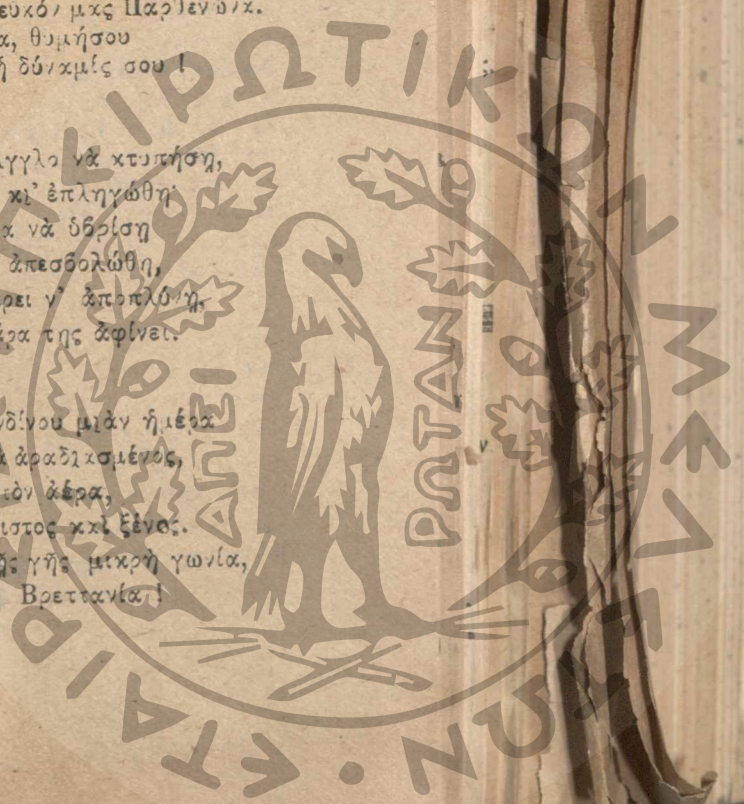
Ω Μεγάλη Βρετανία, Άλγο τώρι συλλογίσου
πώς αν είπες 'στην Ελλάδα να ταπεινωθής 'μπροστά σου
δέν είν' ή 'ντροπή δική μας, ή 'ντροπή είναι δική σου !
Γύρνι 'δές τ' άνάστημά μας, γύρνι 'δές τ' άνάστημά σου,
και θα 'δής πώς οι όπλίζεται κι' αν σταθήκαν 'στην άράδα
κι' αν σου έψαλαν τον ύμνο, ήτον ύμνος 'στην Ελλάδα.

Είσαι χολοσσός το δλέπω, είσαι χώρα δ'εχσμένη,
και ο κόσμος όλος τρέμει την μεγάλην 'Αλδιόν',
ζμως όσο και α' ήται εις τον κόσμο εχκουσμένη,
δέν 'μπορείς πια να φθάσης τον λευκό μας Παρ'ενώνι.
Κι' αν έρείπιον εκείνος ήναι σήμερα, θυμήσου
πώς έρείπιον να γίνη είμπορεί κι' ή δύναμς σου !

Αν εσόλμητ' ένας Έλλην έαν Αγγλο να χτυπήση,
κάθε Έλληνας το στήθο: εκτυπήθη κι' επληρώθη
μά αν ήλθε ή Αγγλία την Ελλάδα να όδρίση
και απέμεινε Νιόδη ή Έλλάς: κι' απεσοβλώθη,
σαν δέν είμπορη την όδριν όπως ξέρει ν' αποπλώη
απ' τ'ε στήθη της με πόνο μιὰ κατάρη της αφίνει.

Στην πιο κεντρική πλατεία του Λονδίνου μιάν ήμέρα
Αγγλικός στρατός να σιέκη σοβαρά άραδισμένος,
τα καπέ'α του εξαίφνης να πετίξουν άέρα,
κι' ένας ύμνος ν' άντηχήση άσυμείθιστος και ξένος.
Κι' όλ' αυτά να τ' απαιτήρη μιὰ τής γής μικρή γωνία,
έτσι γις να ταπεινώρη την Μεγάλη Βρετανία !

Επει ή φτωχή αυτή πατρίς μας, όπου εθελκασοκράτει,
επει κι' αυτή μεγάλη ήταν κι' ά'αισα τής γής άκόμα,
επει πια τή δύναμή της τα μικρά δέν είδαν Κράτη
και με των Περσών τα πλήθη εκτυπήθη σώμα, σώμα,
επει ή φτωχή αυτή πατρίς μας την 'ντροπή της κατ'είει,
επει ο χολοσσός την δ'έπει με άνέκφραστη γαλήνη.

Φασουλής και Περικλέτος
δ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Ποιός εἶν' αὐτό, ὁ Νίκο' σον, βρέ Φασουλῇ, τὸν ξέρεις;
Φ.—Εἰς τὸ Θεῖ σου, Περικλῆ, μὴ μοῦ τὸν ἀνοφέρῃ.
'Ακοὺς ἐκεῖ! πῶς γούριζε τάχα μὲ μὴν 'Αγγλῖδα...
Π.—Καὶ ποῦ τὴν ἡύρε, βρέ, αὐτὴ τὴν ἀσπλάχνη;
Φ.—

Καὶ δὴθεν πῶς ἐπήγαυαν περίπατο κι' οἱ δύο,
καὶ δὴθεν ἐπὶ ἔκανε πολὺ σπουδαῖο χροῖο,
καὶ δὴθεν πῶς εὐρέθησαν κι' οἱ δύο στὰ Πευκάκια,
καὶ ὁ Καρπούζης, φίλε μου, δ' ἔχω, θυμὸς καὶ κάρη
«Τίς εἶ; τὸ, λέει, κύριοι; ὁ εἶ γουὲλ τοῦ λένε,
(κι' ἐπειτα σκούζου, Περικλῆ, οἱ 'Ελῆνες πῶς φτάνει.)
«Τίς εἶ; τοῦ, λέει, κύριοι; σπικ' ἔγγι; τοῦ φωνάζουν,
καὶ δίδως λόγος κι' ἀφορμὴ τὸν ἀγριοκυτιάσουν.
«Τίς εἶ; τοῦ, λέει, κύριοι, καὶ τέτοια δὲν τὰ κοίθω».
«Γκόντε μ' αὐτὸς τοῦ ἀπὸν ἄ καὶ τὸ δειξέ τὸ γρόθο.
«Κατὰ τὸν περὶ φυτεῶν καὶ πευκακίων νόμον,
τοῦ; ἀπαντᾷ μ' εὐγένεια, ἀλλάζει τὸν δρόμον.
Αὐτοὶ ὀλίγον προχωροῦν, ὁ χωροφύλαξ στέκει,
καὶ ὅπως πέφτει, Περικλῆ, φρικτὸ ἀστροπελέχι,
τοῦ δίνει μὴ, τοῦ δίνει δύο, τοῦ δίνει τρεῖς, καὶ δέ...
σκούζει ὁ 'Αγγλος δὲ αὐτὸ, σκούζει καὶ ἡ γυναίκα.
'Ο 'Αγγλος λέγει: Νίκο' λσον καὶ 'Αγγλικὴν κρεμδαί:
καὶ ἀντιτάσσει, Περικλῆ, τὴ δία εἰς τὴν δία.
«Αὐτοὶ τὸ μπαστούνι τοῦ ἀμέσως ἡ 'Αγγλῖδα...
Π.—Μὰ ποῦ τὴν ἡύρε, Φασουλῇ, τὴν ἀσπλάχνη;
Φ.—

Καὶ νὰ μὴ μπαστούνι καλὴ τοῦ φέρνει 'στὸ κεφάλι
καὶ ὁ Καρπούζης; γίνεται φωνὴ κι' ἀνεμοζάλη
ἀνέθηκε 'στὸ μέτωπο τοῦ ἀθηνεῖ, τοῦ αἵμα
καὶ λέγει: «'Αγγλοι ἀποικοι, προσβάλλετε τὸ στέμμα,
τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα κι' αὐτὴν τὴν βασίλειαν;
Νομίζετε πῶς δρίσκασθε, μωρὲ, εἰς τὴν 'Αγγλίαν;
Τότε ὁ 'Αγγ' σ' μὴ γροθιά καλὴ τοῦ κατεβάζει
κι' ὡς ποὺν ἡ Π' ἄ τ' ἔρ' ἡ μὴ τὴν κεφαλῆ του πάζει.
Καὶ ὅπως λύκος ἄγριος ὀρμᾷ καὶ ἀπροβάτων
κι' ἐκεῖνα φεύγου, ἐντρομα νὰ σῶτον τὴν πρὸς τῶν,
τοιοῦτοτρόπως, Περικλῆ, καὶ ὁ Καρπούζης; τρέχει
καὶ μετὰ γεννιόητος τὸ Νικόλσον τὴν ὁρέχει.
'Ε! τῶρα τὰ χρειάστηκε κι' ἡ εὐγενὴς 'Αγγλῖδα.
Π.—Μὰ ποῦ τὴν ἡύρε, Φασουλῇ, τὴν ἀσπλάχνη;
Φ.—

«Ὡς αὐτοὶ εἰς τὴν φοδερὰν ἐκείνην τρικυμῶν
τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Τί θεῖς, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,
κι' αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, ἀμικτωμένους χεῖρας.
Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβάλῃ
κι' εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζὶ τῆς ἀνελθίνει.
Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ 'Αγγλῖδος,
ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

Νέον στάδιον ἀγώνων
μὲ συντάγματα εὐζώνων.

Ὁ πρέσβυς διακοίνωσιν εἰς τὸ Λονδὸν στέλλει
κι' εἰς τὸν Τρικούτην παρευθὺς τὸ πρᾶγμα
ὁ κύριος πρωθυπουργὸς σὺν σαστισμένῳ στέλει
κι' ἀκόμη περισσότερον τὸ πρᾶγμα περιπλέκει.
Οἱ πρέσβεις τῶν δυνάμεων εὐθὺς συνεδρῶσιν
κι' ἐν σάμῃ χωροφυλακῇ εἰς τὴν γραμμὴν τῆς
παίξει εὐθὺς ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον τῆς 'Αγγλίας
καὶ φέρει ὅπλα ὁ στρατὸς μετὰ μελαγχολίας
ὁ Μέρλεν τὸ καπέλο του μετ' εὐλαθείας βγάλλει
καὶ αἱ παρευρισκόμεναι κάνουν μεγάλο χάδι.
Ὅποια λὺση, Περικλῆ, τὸ στήθος μου πιάσει
γιὰτὶ δὲν παίζω, ἀδελφε, καθόλου οἱ 'Εγγεῖς.

Π.—'Αλλὰ πῶς ἐξηγεῖς ἐν τῇ κατὰ τὴν 'Αγγλίαν;
Φ.—Ἰδὲ τὴν πρώτην τοῦ «Ρωμῆος» πολιτικῆς
'Εγὼ νίπτω τὰς χεῖράς μου ὡς Πόντιος Πιλάτος
καὶ κλαῖω τὸν Καρπούζην καὶ οἱ δολοκλήρονται.
Π.—Καὶ τὰ θυμνάσκει εὖ πῶς ἡδρε τῶν εὐζώνων;
Φ.—Τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλακτα μ' ἐκεῖνα τῶν Τραπεζιῶν
μὲ μόνην τὴν διαφοράν πῶς εἶχεν φουστάνι
ἀλλ' ὡς πρὸς τὰλλα. Περικλῆ, ἤθελαν μανιάνει
'Ολίγα ἀσφαίρα πυρὰ, λίγη λογχομαχία,
καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, φρικτὴ ἀποτομή.

Π.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῇ, τὰ πρᾶγματα τὰ
Φ.—Τὴν νὰ σοῦ πῶ, βρέ Περικλῆ, δὲν ἔχω ἀποτομή
κι' εἶπε ἡ ἄλλη φῆσις αὐτῆς σπουδαῖα καὶ μελάνη
γιὰτὶ, καθὼς σου εἶπα οἱ ἄνω 'Αγγλογόλλοι,
ἀν' στήν 'Αθήναι εἶχαμε πέντε' ἔξη ἀναγκαῖα,
ποῖς δὲν θὰ κατῆβαι ἐπ' αὐτὸν νοῦν τῶν ἡδῶν
νὰ τρέχουν 'στὸν 'Ανακτορτὸ δὴθεν γὰρ περιπλάττει
ἐνφ' κυρίως ἔφαχναν νὰ εὐρουν ἀποπάτου,
κι' ἐκεῖ τὸν χωροφύλακα συνήνεσαν τυχεῖα,
τῆς ἐδωκν, τῆς ἔραχναν κι' ἀπέδρασαν ταχέως.
Ὅσοι σ' αὐτὴν τὴν ἑλλειψιν, νομίζω, τῶν ἑλλείψεων
ὀφείλομεν ταπεινῶσιν αἰσχρὰν ἀπ' τὸ Λονδὸν.
Τοιοῦτοτρόπως, Περικλῆ, χάριν μικρῶν πραγμάτων
πύπτουν τὰ ἔθνη μπρούμυτα ἐντὸς τῶν ἀποπαικῶν.

Π.—'Αλλ' ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν πολεὶν τὸ φρόνημα;
Φ.—Τὴν ἔχει ὁ Πρωθυπουργὸς κακὰ.
Π.—

Φ.—Τὴν ἔχει ὁ Πρωθυπουργὸς πολὺ κακὰ σὺ λέεις,
καὶ δέου; τοῦς διοικητικὰς καὶ ἀκαρῶς τοῦ καὶ
Π.—Μὰ πῶς τὸ ξέρεις Φασουλῇ;
Φ.—

«Ὡς αὐτοὶ εἰς τὴν φοδερὰν ἐκείνην τρικυμῶν
τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Τί θεῖς, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,
κι' αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, ἀμικτωμένους χεῖρας.
Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβάλῃ
κι' εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζὶ τῆς ἀνελθίνει.
Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ 'Αγγλῖδος,
ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

«Ὡς αὐτοὶ εἰς τὴν φοδερὰν ἐκείνην τρικυμῶν
τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Τί θεῖς, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,
κι' αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, ἀμικτωμένους χεῖρας.
Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβάλῃ
κι' εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζὶ τῆς ἀνελθίνει.
Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ 'Αγγλῖδος,
ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

«Ὡς αὐτοὶ εἰς τὴν φοδερὰν ἐκείνην τρικυμῶν
τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Τί θεῖς, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,
κι' αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, ἀμικτωμένους χεῖρας.
Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβάλῃ
κι' εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζὶ τῆς ἀνελθίνει.
Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ 'Αγγλῖδος,
ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

«Ὡς αὐτοὶ εἰς τὴν φοδερὰν ἐκείνην τρικυμῶν
τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Τί θεῖς, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,
κι' αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, ἀμικτωμένους χεῖρας.
Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβάλῃ
κι' εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζὶ τῆς ἀνελθίνει.
Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ 'Αγγλῖδος,
ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

«Ὡς αὐτοὶ εἰς τὴν φοδερὰν ἐκείνην τρικυμῶν
τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Τί θεῖς, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,
κι' αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, ἀμικτωμένους χεῖρας.
Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβάλῃ
κι' εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζὶ τῆς ἀνελθίνει.
Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ 'Αγγλῖδος,
ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

Βαρὲί εἰς τοὺς, μωρὲ καὶ οἱ... εἰς τὸ σταυρὸ κτυπάτε!
ἐμπρός, ἐμπρός, συντάγματα καὶ τάγματα εὐζώνων!
ἐπάνω 'στὰ προχώματα ἀκρίτητοι πέστε,
κι' ἀρχίζει νέον στάδιον πολεμικῶν ἀγώνων.
Μόνο σ' ἐμᾶς, ὁ πόλεμος, καὶ ἡ ἀνδρεία πρέπει...
βαρεῖτε μας 'στὰ φέμματα καὶ ὁ Βοσσερ μὲς βέπει.

Συγγῆ, συγγῆ, καὶ ἀρχίνα ὁ πόλεμος, 'στὴν ἀλήθεια,
κι' οἱ Γάλλοι καὶ οἱ 'Ελῆνες εἰς τὴν στιγμὴν τὰ χάνουν,
κοχλάζει ἐνθουσιασμός πολεμικός 'στὰ στήθεα,
κι' οἱ εὐζῶνοι μὲς 'στὴν βῆθ' δὲν ἔχουν τί νὰ χάνουν.
'Ο ἕνας, τ' ἔχει ἀπ' ἐδῶ νὰ βρῇ χαμμεῖα θέσι,
κι' ὁ ἄλλος χάνει ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀμματα καὶ φέσι.

'Αλλ' ὅμως μέσα εἰς αὐτὴ τὴν 'Εαφνικὴν τρεχάλα,
μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν καπνὸν, 'στὰ τόσα πυροβόλα,
σὲ διακρίνω ἐνδοξὸν Πρωθυπουργὸν Κεφάλα
μ' ἐκεῖνα τὰ δόλορα σου καὶ κίτκαπρα φακίλα.
Κι' ἰδοὺ!... ἡ Δόξα δίπλα σου καμαρωμένη στέκει,
κι' ἀπὸ γροσσίδια σ' ἐράνων ἀμύραντον σοῦ πλέκει.

Σηκωθῆτε εἰς τὸ πόδι
καὶ ἀνοίγει τὸ Τριῶδι.

Ντικούλιχ, τούμπανχ, βιολι, σαρανιχ και ζουράδε!
 • Επρόβελ' ή' Αποκρηχ' κι' έμπεχε τὸ Τριῶνι,
 μέτχ' στου, δρόμους άρχισαν νά τρέχουν μασκιράδες
 κι' όλος ο κόσμος; στή στγήμ' σηκώθηκε στὸ πόδι.
 Καινούριχ γλέντιχ και χοροί, καινούριχ φαταρίαι,
 καινούριχ ξεφαντώματχ, καινούριαι ιστορίαι.

Τὸ γὰρ τεχνάκι τὸ γνωστὸ ἴστους δρόμους θὰ προβάλῃ,
τὰ δῖππλα καὶ μετ' αὐτῶν ἡ προτριλῆ· χαμῆλα,
ἡ νύφαις δλαὶς ἐν χορῶ καθῶ· καὶ τόσοι ἄλλοι.
καὶ θεὸν νὰ μασκαρεύονται ἀμφοτέρω τὰ φύλα.
Ἀμάξια μὲ τὰ ντόμινα, μὲ ἄνθη καὶ μπουκέτα,
καὶ θὰ πετοῦνε ἴστά ὦψηλὰ φασούλια καὶ κουφέτα.

Τὶ γλάνειται καὶ τί ἔκτακτο μεθύσι τοῦ θὰ γίνῃ !
θὰ βλέπῃς ὄλους γύρω σου τρελοὺς καὶ μεθεστημένους,
πέτρα ἴσῃν πέτρα, κύριοι, καμμία δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ θὰ γεμίσῃ ἡ πόλις μας ἀπὸ μουντζουρωμένων.
Ὅλα θ' ἀλλάξουν πρὸς στιγμήν καὶ, γιὰ τὰ πᾶ συντόμῳ,
τοιοῦτος ἦτον ἔκταλαι αἷς φύσεως ὁ νόμος.

Ἐν πρώτοις κάθε κύριος θεὸς νὰ γενῇ κυρία
καὶ μὲ πολλή προσπάθεια τὸ γένος του θ' ἀλλάξῃ,
μουστικοφόρων κυριῶν μεγάλη ἀπειρία
θὰ διατρέχῃ τὰς ὁδοὺς, ἐν τόσῃ πινατάξῃ.
Καὶ μέσῳ τῇ τῶν γυναικῶν αὐτῇ: ἀνωμολίας
περὶ τὴν ἀναγνώρισιν θὰ βρῇσῃς δυσκολίας.

Κι' ἐνθ' τοιαῦτα ἀρ' ἐνόησεν οἱ κύριαι θεὰ κάνουν,
ἐξ ἁλίου πρὸς ἐκδήκηναι καὶ πρὸς παρηγορίαν
πολλὰ κυραὶ ἀνδρικά φορέματα ἅ βάνουν
καὶ θεὰ νὰ βλέπη. ἔξαφνα ἀρσενικὴν κυρτήν.
Καὶ οὕτως ἡ πρωτεύουσα ἀνευ μεγάλων κόπων
γέννη καὶ εἶδη πρὸς σιγμὴν ἢ ἀλλάξῃ τῶν ἀνθρώπων.

Εν πρώτοις ὡς προομιον τῶν πόσων γεγονότων
ὁ προαναγγελλθεὶς χρ. ὁ τοῦ Πατρὸς σου θὰ γίνῃ,
καὶ, ὡς εἰκάζομεν ἡμεῖς, θὰ κάμῃ μέγαν κρίσιν
ἐπὶ εἰς τὰ σπουδαῖα χρ. νικᾷ τοῦ ἔθνους μαρ. θὰ μέλῃ.
Ἐκεῖ θὰ σμιζοῦν σήμερα τὰ νεῖατ με τὰ νεῖατ,
καὶ θάβῃ τὰ σκλήνηα τοῦ ἀπ' ὀμορφίας γεμᾶτ.

Θά ᾔθαι καὶ ὁ Φασουλῆς εἰς τὸν χορὸν ἐνεῖναι
καὶ εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» περιγρχήν. Ἡ δὲ δώση
διότι, ὡς γνωρίζετε, εἰς δλων τῶν «Εὐλήων»
ὁ Φασουλῆς σά. ἔμειπεν ἐν ἡλικίᾳ τῇσιν.
Οἱ ἐνδιαφερόμενοι φροντίσχετε καὶ πάλιν
νὰ τὸν παρατηρήσετε μὲ προσοχὴν μεγάλην.

Τοῦ Ρωμ. τοῦ μετὰ γασφρεῖο — μέσα στὸ τυμπανόγειο
τοῦ Σταφ. ὅ κα ἐβή — καὶ ἀπὸ τοῦδε συν. ρεύει
μέτῃς β. ὡμοιστῶ, Χαν. εἰων — ὃ' εἶα, ἃ οἱ Φαρμακίον.

Νταούλιχ, τούμπκνχ, διολιά, σουραύλιχ κλπ ζουρνάδες·
μα: ήλθε ή Άποκρηά με όλο της τό γλέντι,
αρσενικοί και θήλυχοι θά γίνουν μασκαράδες
κι' ή μάνα χάνει τό παιδί κι' ό δοσλος τόν άφέντη·
Μα: ήλθε ή Άποκρηά...έμπρός' στά μπαρόνια,
κι' ός' θυμηθούμε μιά στιγμή τά περασμένα χρόνια.

Καὶ ὁ Τριχούπης μάλιστα, ὡς ἄδεται, ἀκόμα,
 μὲ γυναικεῖον φόρεμα ἵστας ἀγυῖας θὰ τρέξη.
 καὶ μ' ὄλους τοὺς βουλευτὰς καὶ μ' ὄλους τοὺς κόμματα
 πρὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Νικόλαου τὰ ρόπαλα θὰ παίξῃ.
 Κι' ἐνῷ αὐτὰ θὰ γίνωνται χάριν τῆς περικλίας
 θὰ παίχνῃ, ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον τῆς Ἀγγλίας.

Χορὸς
γερὸς.

Ἀδριον γίνεται χορός ἐντὸς τοῦ Παυσιλύπου
 ζυθοπωλείου ἐκλεχτοῦ μετὰ ὠραίου κήπου,
 καὶ μὲ κυρίας πεμπληθεῖς ἐκ τῶν ὠραιότερων....
 ἀλλὰ σὰς ὑποσχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν προτέρων
 πῶς ὁ χορός τὸ ἔκτακτος καθ' ὅλα τοῦ θὰ γίνῃ
 καὶ εἰς τὸν ἅπαντα κκίρον ἢ μνήμη τοῦ θὰ μείνῃ.

Βιβλίον νέον,
πολὺ σπουδαῖον.

Παρά τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Συλλόγου τῶν Γραμματέων
ἐξεδόθη ἐν βιβλίον ἐκ τῶν σημειωτικῶτων,
αἱ Ἐπιστολαὶ ἐν ὅλῃ Φιλοθέου καὶ Εὐγενίου
ὁπό Βράτλα Ἀρμένι, τοῦ περὶ φανέως λογίου.
Ὅτι τοῦτο τὸ βιβλίον ν' ἀποκτήσετε ποθεῖτε
εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τὰ γνωστὰ ν' ἀποτανητε,
ἢ γουν τοῦ Βαστῶ, τοῦ Νάκη, Βίλμπεργ, Μπέκ καὶ Κουστῶ
καὶ εἰς τοῦ Κωσταγινίδη, τοῦ φιλάτου μὲς ἀκείνου.

Καὶ ὀλίγαις πο. χιλιάδαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

Ανίχνυ' ὁ δ β. σιλικόν Φωτογραφείν
καὶ εἰς τοῦ Θ α νο π ο ὕ λ ο υ το. Παντοκλειν
Α η Γ κ λ ω γ ε π ι κ α κ ρ α σ ῖ ἂ θ ᾽ ὀ ρ ῖ τ ε
μύρα, ὥσ' ἔτι καὶ γινῶ, α
κί' ἂν θέτε ἅ προμθευήτε,
ἐπὶ δεκτρὰς ἡ ὁ. α

ἡ κρητὸν καὶ καινὸν ἔστι θεὸν ἡ ἐκδοθῆ καὶ πάλιν.
 ἡ ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ τίτλων εἰς τοὺς δούλους θά προβῇ.

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύ τι μέρα συζητούνται,
 μέν παχάλλης καμπότου, — πασιγνήτες ἄλλους πάντες,
 καὶ εὐσητήρια, παντού λα — καὶ μὴ μόνον με γαῖουρα.